

TOETSENBORDRIDDEERS

Ik heb de laatste tijd vaak gehoord: wat is er toch veel gebeurd het afgelopen jaar. Enorme bosbranden in Australië. De moord op Soleimani, die bijna leidde tot een derde wereldoorlog. De pandemie, natuurlijk. Black Lives Matter. De winst van Joe Biden. De rechtszaken over de fraude. Overvolle ziekenhuizen. Toeslagenaffaire. De bestorming van het capitol. Ongelooflijk, wat is er veel gebeurd.

Nou ja, op TV dan.

In mijn leven is het afgelopen jaar verrassend weinig gebeurd. Geen festivals, nachten in de kroeg. Geen stedentrips, geen gave gastcolleges of conferenties. Geen concerten. Geen kerstborrels, weinig bioscoopbezoeken, geen squashcompetitie en werk dat vooral in een verwaterde vorm achter een scherm gebeurde. Zelf bleef ik gezond. In mijn omgeving werd niemand ernstig geraakt door corona. Ik dronk wat meer. Ik sliep wat meer. Soms kwam er iemand een hapje eten.

Er gebeurde maar weinig.

Normaal heb ik het hartstikke druk en soms kijk ik eens naar wat er verder gebeurd in de wereld. Nu komt die wereld de hele dag binnen. Het nieuws, de talkshows, de meningenfabriek. Het lijkt soms House of Cards, maar dan minder voorspelbaar.

Mijn wereld is compleet anders dan dé wereld. Het gevolg is dat ik zelfs begrip begin op te brengen voor het clichébeeld van de toetsenbordriders: mensen met een beperkt sociaal leven, die op hun zolderkamer achter zijn computer ongezoeten zijn mening geeft. Ik begin ze te snappen. Ik voel de behoefte soms ook een beetje.

Immers, wat moet je anders als je de hele dag niets te doen hebt ?